

[Kurt Hansen]

en nul- eller minusløsning. Dette betyder, at de kan læne sig tilbage og sige nej og afvente regeringens initiativer.

Regeringens udspil er yderligere et led i bestræbelserne på at undergrave lønarbejdernes ret til at indgå overenskomster.

Kurt Hansen (VS):

På pressemødet, efter at det seneste forlig var i hus og det skulle præsenteres for offentligheden, blev statsministeren spurgt om, hvad han kunne sige i forbindelse med den kommende overenskomstsituation. Der var ikke meget svar fra statsministeren. Jeg håber at få et betydelig mere fyldestgørende svar her i dag.

Indkomstpoltikken er jo fortsat en central del af den socialdemokratiske regerings og de borgerliges krisepolitik alt i alt. Det så vi i forbindelse med dyrtidsrøveriet i december. Det har også været under dække af, at der skulle føres indkomstpoltik, at der de tre sidste gange er blevet grebet ind i overenskomstsituationen. Jeg kan heller ikke forestille mig, at den forestående overenskomstsituation vil blive uden statslig indblanding, ikke når man ser, hvad regeringen har sagt i forbindelse med det seneste kriseforlig, og jeg vil godt citere fra papiret om en videreudbygning af et flerårigt økonomisk-politisk handlingsprogram:

»De kommende overenskomster må tilvejebringes gennem forhandling mellem arbejdsmarkedets parter ud fra de foreliggende oplysninger om den alvorlige samfundsøkonomiske situation.«

Hvad betyder det? Hvad er det for oplysninger? Hvem skal de gives til, og i hvilket forhold skal der tages hensyn til dem? Denne melodunte fortsættes i Småttryk nr. 13 fra budgetdepartementet, hvor der står:

»I den forbindelse skal det nævnes, at der i december 1979 gennemførtes foranstaltninger for resten af overenskomstperioden 1979-81, afdæmpende udvikling i pengeindkomsterne og hermed produktionsomkostningerne, sådan at konkurrenceevnen forbedres. Det er af stor betydning, at denne udvikling fastholdes ud over indeværende overenskomstperiode.«

Hvordan vil regeringen sikre dette uden den statslige indblanding? Det er derfor, jeg har stillet spørgsmål om, hvordan man fore-

stiller sig sine politiske målsætninger overholdt i forbindelse med den kommende overenskomstsituation.

Formanden:

Spørgsmålet vil blive besvaret af finansministeren på statsministerens vegne.

Statsministeren (Svend Jakobsen, fg.):

Lad mig først sige, at jeg ikke finder tidspunktet egnet til en debat om de overenskomstforhandlinger, som skal finde sted næste forår.

I det omfang det drejer sig om den grundlæggende målsætning for regeringens politik, skal jeg med baggrund i det stillede spørgsmål fastslå, at regeringen netop lægger vægt på, at arbejdsmarkedets parter selv indgår overenskomster om arbejds- og arbejdsmarkedsforholdene.

Det er på den baggrund, statsministeren ved flere lejligheder har sagt, at de kommende overenskomster må tilvejebringes gennem forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter.

Der ligger ikke nogen begrænsning i, at regeringen tilføjer, at disse forhandlinger må foregå ud fra de foreliggende oplysninger om den alvorlige samfundsøkonomiske situation. Det er jo helt åbenbart, at de alvorlige tab, vi har lidt ved forringelsen af bytteforholdet, må føre til en vis nedgang i de disponible realindkomster i de kommende år, og den vil komme i alle tilfælde. Som statsministeren sagde i går her på folketingets talerstol: vi er blevet præsenteret for en stor regning, og den skal betales.

Det er kun et spørgsmål om, på hvilken måde reduktionen af de disponible realindkomster sker, og hvilke konsekvenser det vil få for først og fremmest produktion og beskæftigelse.

Det er i den situation, regeringen har fundet det rigtigt at pege på, at en af de måder, den kan komme på, er ved en yderligere anvendelse af finanspolitiske midler, men at det vil være langt bedre for beskæftigelsen og også for betalingsbalancen, hvis vi undlader at bevilge hinanden store stigninger i pengeindkomsterne, som der ikke er en realøkonomisk basis for, og det er efter regeringens opfattelse både rimeligt og nødvendigt, at